

dan tyranniek en wreed, zichzelf alleen het recht toekennende, te doen wat hem lustte, terwijl zijne vrouw en kind onder zijne kleingeestige dwingelandij moesten bukken.

Droevige tooneelen kwamen haar weêr voor oogen, waarin hij zich niet had ontzien, tot zijn bedienden af te dalen, onverschillig of het vroegwijze kind er getuige van was. En ze had in een hoekje verborgen dikwijls bittere tranen geschreid over het onrecht en het lijden dat ze instinctmatig voelde, dat haar schoone moeder werd aangedaan. Ze dacht aan dien dag, toen de diepbeleedigde vrouw eindelijk het huis had verlaten. Zij zelve was in een hoekje van de achtergalerij met haar poppen aan het spelen, toen haar vader daar ook kwam, en ongegeneerd de baboe die haar oppaste had geliefkoosd. Hij ontmoette toevallig de oogen van zijn kind, die hem met onverholen haat en minachting aanzagen. Woedend was hij op haar afgekomen, en had haar op het bleeke gezichtje geslagen dat het rood opzwol.

Op haar weenen was de moeder komen aanloopen, die had alles met één oogopslag gezien en begrepen. De bleeke, driftige vader, het mishandelde kind, en de verlegen houding der baboe, die ongemerkt trachtte weg te sluipen.

Hoe hadden die donkere oogen vonken geschoten, terwijl ze daar stond en hem, den echtbreker, met verpletterende verachting de waarheid zeide. Ze had hem „bedrieger” genoemd, die zijne minderen, zijne dienstboden hooger stelde dan zijne vrouw, terwijl er voor die vrouw en haar kind niets dan wreede onrechtvaardigheid overschoot.

Het van angst sidderende meisje had gezien, hoe hij doodsbleek, haar moeder met de wreede vuist had gestompt en geslagen. Het trotsche hoofd fier opgericht had deze zich laten mishandelen, met eene, door het kind niet begrepene uitdrukking in de oogen. Die oogen waren zelfs niet gesloten geworden, terwijl die onmeêdoogende hand het schoone gelaat sloeg, als wilde hij het vernietigen.

Toen eindelijk haar vaders arm machteloos langs zijne zijde neêrviel, had de wreed mishandelde een korten hoonenden lach uitgestooten. Dan had het gloeiende gelaat zich over het kind heengebogen, en was het woest aan dat wild kloppende hart gedrukt geworden, terwijl haar gezichtje door vurige kussen bedekt werd. Toen, met eene trotsche beweging de armen van zich afschuddende, alsof ze voor immer knellende boeien verbrak, had ze fier en onbuigzaam het huis verlaten, en was op den zonnigen, stoffigen weg uit de van schrik wijdstarende oogen van het kind verdwenen.

Ze hoorde nog hoe haar vader, die trotsche gestalte eene verwensching en scheldwoord nariëp, en ook, dat ze nimmer behoefde terug te komen.

Er was geen antwoord gevolgd. Onbuigzaam en onbewogen vervolgde de verstooten vrouw den weg waarop voor haar geen terugkeer meer mogelijk was.

Het nu moederlooze meisje was in wanhopend gillen uitgebarsten, wèl wetende dat haar moeder haar voor immer had verlaten.

Na dien dag begon haar zwervend leven. Van de eene kennis werd ze naar een andere gestuurd. Zelden zag ze haar vader, en deed ook al haar best